

Джон Сол

ДОМ ЗА РАЗПЛАТА

София, 2013

Преводът е направен по изданието:

John Saul

HOUSE OF RECKONING

Published by Balantine Books, an imprint of The Random House

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2009 by John Saul
All rights reserved.

© Венцислав Венков, превод, 2013
© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-209-5

ДЖОН СОЛ

ДОМ ЗА РАЗПЛАТА

Превод от английски
Венцислав К. Венков

*На Майкъл,
който направи възможно всичко това!*

Първа глава

Сара Крейн пое дълбоко вермонтския въздух, изброи набързо кокошките за да се убеди, че всички са се прибрали в кокошарника за през нощта, и чак тогава затвори вратичката му. Дванадесет. Идеално. Залости вратата, за да не се напъха някоя тръгнала да търси лесна среднощна закуска миеща се мечка или невестулка, хвърли през рамо последен поглед на хамбара, за да провери дали и неговата врата е заключена, и понесе към къщи кошничката с яйцата така, както майка ѝ беше правила всяка вечер през последните петнадесет години. Сара обожаваше тукашните есени – най-вече заради начина, по който светлината се процеждаше през златистите листа на кленовете около фермичката им, а може би и заради ъгъла, под който слънцето я огряваше. Така или иначе, есените ѝ причиняваха тръпки по кожата и я изпълваха с усещане за жизнерадост. Така поне беше допреди близо година, когато майка ѝ се разболя, а шест месеца по-късно и почина. Оттогава и есенният здрач престана да я изпълва с радостта на предишните години.

Притесняваше я и това, че в кошничката носеше само шест яйца, а мразовитият септемврийски въздух ѝ подсказваше, че скоро носачките ще престанат да снасят чак до идната пролет. Но и това не беше нищо в сравнение с другото, което я мъчеше тази вечер: как ще преживее зимата заедно със стоката и изобщо с фермата, след като баща ѝ пак беше навлязъл в един от неговите си „цикли“, както се изразяваше майка ѝ. Не беше подготвил нищо за предстоящите студени месеци – нито дърва беше насякъл, нито беше ходил на лов за елени, дори и телетата не беше продал навреме, а сега, поотраснали, те нямаше как да докарат добра цена.

Вместо това бе навлязъл в запой. И сега, както оцегъртваше дъното на каците с ярма, заглождилата я от няколко месеца насам смътна тревога избуяваше

в страх, от който ѝ призляваше. А до зимата остава-ше съвсем малко: плъховете вече превземаха хамбара, сламата гниеше по стърнищата, а купчината дърва, която трябваше да е вече поне четиринадесет кубика, изглеждаше направо жалка.

Тя сама обаче нямаше как да насмогне.

Нищожният остатък от настроението ѝ съвсем се изцеди при влизането ѝ в топлата кухня, при все че Сара се помъчи да се освободи от грижите така, както развиваше вълнения шал около врата си. Сложи яйцата в хладилника и взе да разчиства чиниите от вечерята, макар баща ѝ още да не беше станал от масата.

Отказал бе дори да опита телешкото с картофи, което му беше стотвила; отместил бе чинията си настрана и седеше, втренчен мрачно в отворения отпреде му фотоалбум.

Сара бързо раздигна масата, като гледаше да не го безпокои. Обра остатъка от телешкото от тигана и го изсипа в чиния, покри я с пластмасово фолио и я сложи до яйцата в хладилника, после пусна горещата вода в мивката.

– Сара?

Гласът на баща ѝ беше съвсем прегракнал от мъката, която го душеше от половин година насам, и като го чу, направо ѝ се приплака. Сълзите ѝ постоянно напиреха да рукнат, но повечето време успяваше някак си да ги задържи.

Освен когато баща ѝ се разплачеше.

Тогаво спиране нямаше. Колко пъти през последните шест месеца се беше случвало да седят двамата прегърнати на дивана и да плачат? Нямаше ли най-после да надживеят станалото? Колко пъти ѝ беше повтаряла майка ѝ, че не бива да скърби цял живот. *Животът ти трябва да продължи, разбираш ли ме? На теб тепърва ти предстои да го изживееш и не желая да го прекараш в рев за това, че съм се тръшнала и съм те зарязала.*

– Кажи? – стисна Сара зъби против ледения страх в сърцето ѝ.

– Дай ми ще една бира, миличка.

Усети юмука, който се сви в стомаха ѝ. Преди да почине майка ѝ, баща ѝ никога не пиеше повече от една бира, дори и в най-горещите дни. Напоследък обаче все по-често след

първата бира следваше втора, после трета и така нататък. И нямаше смисъл да спори с него. Той просто ѝ казваше да не се притеснява. Извади шишето от хладилника и го сложи на масата, но не можа да се сдържи да не го помоли поне да намали темпото.

– Трябва ли да я изпиеш, татко? – проплака, почти шепнейки.

– Колкото да попритъпя болката, шушко – рече Ед Крейн, придърпа дъщеря си и обви кръста ѝ с мощната си ръка.

Всичко у баща ѝ ѝ се струваше по-едро и по-мощно в сравнение с другите мъже, а това обясняваше и прякора му Големия Ед, с който го наричаха всички, освен майка ѝ. Беше висок, широкоплещест мъж, с нозе мощни като дънерите на кленовете и със захват, който можеше да я смачка, ако не внимаваше. Но той винаги бе внимателен с нея, както и сега ръката му нежно я обгръщаше.

– Гледай майка ти каква красавица беше в сватбената си рокля – посочи ѝ той снимката. – Виждала ли си по-голяма хубост от нейната?

Сара нямаше никакво желание да разглежда отново тези снимки, тъй като от тях само ѝ домъчняваше повече. Ако желаше нещо, то беше баща ѝ да прибере албумите и да заживее отново. Но това, сегашното, се повтаряше вечер подир вечер: не се хранеше, не спеше.

Само скърбеше.

А ето, че сега искаше още една бира.

Съвсем ясно ѝ ставаше и как ще свърши: щеше цяла нощ да пие, а на сутринта щеше да ѝ се заизвинява и да ѝ се кълне, че повече нямало да се повтори.

И за известно време пак щеше да влезе в ролята си на неин баща.

Но само докато пак му се припиеше бира, после втора, и накрая излизаше да пие някъде цяла нощ.

Изули се притеснено от прегръдката му:

– Не съм си написала домашните.

Ед въздъхна дълбоко:

– Как ще те отгледам бе, дъще? Без майчица...

Гласът му притихна, а тялото му сякаш се спаружи от безсилие.

Като стоиш трезвен и се грижиш за фермата,
идеше ѝ да му каже. *Аз сама ще си се отгледам, ти*
само за фермата имай грижа. Вече съм на четирина-
десет и се справям отлично. Но нищо не рече, ами се
върна на мивката да измие посудата.

Бършеше последната чиния, а в това време баща ѝ отвори хладилника и си взе поредната кафява бутилка от онези, които чакаха винаги в готовност най-отзад на горния стелаж.

– Стига вече, татко – сами излязоха думите от устата на Сара. – Недей пак да почваш. – И сълзите, които с толкова труд бе задържала, се застичаха по бузите ѝ.

– Не се бой, шушко – отвърна Ед. – Няма да прекаля като миналия път. Престани да се тревожиш и върви си пиши домашните.

– Много те моля – изхлипа насреща му Сара. Ами ако следващия път превърти и повече не се прибере у дома? Как ще се оправя сама?

– Не ми стой на главата – отвъртя Ед капачката и я хвърли към торбата с боклука, но не улучи. – Хайде върви да си пишеш домашните.

Сара вдигна поглед към тавана:

– Помогни ми, мамичко – прошепна. – Моля ти се, помогни ми. Каж ми какво да направя.

Пое дълбоко дъх, обърса сълзи с кърпата за чиниите, окачи я да съхне на куката ѝ, качи се в стаята си и остави баща си да се бори с личните си демони.

* * *

Лили Дънигън тъкмо се канеше да покрие вечерята на мъжа си с алуминиево фолио и да я сложи да се сгрее във фурната, когато чу мощен трясък от горния етаж.

– *Ник?* – провикна се и изчака за миг с разтуптяно сърце да долети по стълбите отговорът му, че всичко е наред.

Но вместо това чу нов трясък. И трети. Грабна флакона с таблетките му от шкафчето над хладилника и хукна нагоре към стаята му, като не преставаше да се моли.

Завари го да крещи, а крясъците му се усилваха с всяка измината секунда:

– Млъкнете! Престанете! *Веднага* спрете!

Блъсна вратата, без дори да си направи труда да почука. Ник сега и гласа ѝ не би чул, камо ли някакво си чукане. Както и очакваше, завари го да удря клавиатурата на компютъра си по облегалката на стола с лице, разкривено от смесица между болка и гняв. Продължаваше да вие, но вече с прегракнал глас:

– Млъкнете! Престанете да ми говорите тия работи!

– Ник! – проплака Лили, после буквално изкрещя името му: – *Ник!*

Той я изгледа стреснато с все още разфокусирани очи, но само след секунда видя изпотрошената клавиатура в ръцете си и по лицето му се изписа пълно объркване.

Сърцето на Лили се свлече в петите ѝ.

Обгърна с ръце сина си, а той положи внимателно клавиатурата върху бюрото, притисна се в обятията ѝ и се разрида.

– Не ме оставят на мира – хлипаше.

– И какво ти казват този път, миличък? – Заведе го внимателно до леглото и го дръпна да седне до нея. Погали косите му и залюля напред-назад четиринадесетгодишното му тяло, макар да ѝ беше по-трудно от преди.

Ник завъртя глава, като че се мъчеше да се отърси от ужасен спомен:

– Ужасни неща. За ужасни неща ми говорят. – Погледът му не се отлепваше от разбитата клавиатура върху бюрото. – Стори ми се, че излизат от клавиатурата ми – проплака и притисна глава към гърдите ѝ. – А те са били в главата ми. Не знам дори какво ми разправят постоянно. Но беше нещо...

– Успокой се. Отпусни се. Няма страшно. Не са истински. Изобщо не са...

Двамата се полюляваха върху матрака и хлиповете на Ник взеха да утихват. Когато пак проговори, Лили веднага долови нотката на страх в гласа му:

– Нали няма да ме издадеш на татко?

Тя извади хартиена салфетка от джоба си и му я подаде да си издуха носа.

– Няма да му кажа – обеща му. – Ако изобщо се прибере – рече, но като видя как Ник се уплаши още повече, съжали за изреченото. – От работа, имам

предвид, миличък. Просто напоследък той закъснява – продължи и не можа да устои да не добави още една думичка: – Редовно.

Но защо пък да не го кажеше? Нима не беше самата истина това, че Шеп от няколко месеца, откакто го повишиха, работеше до късно вечер. Освен обичайните му задължения на заместник началник на щатския затвор „Лейксайд“, сега беше вечно зает и с някакви там преговори за предстоящото му разширяване. И за какво го правеше всичко това? Наистина ли очакваше да го повишат до началник само защото е работил по дванадесет часа на ден, вместо нормалните десет? Може би, ама надали: шефът му все пак беше с пет години по-млад от него и поне засега не проявяваше интерес да се мести на друга работа.

– Днес нали си взе лекарството?

Ник кимна.

– Довечера ще ти дам двойна доза. Дано успееш да поспиш като хората.

Ник пак кимна, но продължаваше да се притиска о нея.

Лили го полюляваше и се питаше защо не може да попие от него страха му, да му го отнеме и да го премахне завинаги. Но знаеше, че няма начин: досега нищо не бе успяло да отърве Ник от гласовете в главата му и от странните халюцинации, които от време на време му се привиждаха. Нямахше обаче никакво намерение да споменава на Шеп за тазвечершния епизод, тъй като той щеше да настоява да върнат Ник веднага в болницата в Уотърбъри, а това тя нямаше в никакъв случай да допусне.

Този път – не!

Не и след всичко, което сториха на Ник при последния му престой.

– Добре ли си вече, пиленце? – попита го тихичко.

– Когато ме гушкаш, те си мълчат – отвърна ѝ.

– Тогава цяла нощ ще те гушкам – обеща му тя.

И го усети как се усмихна, макар да беше ясно и на двама им, че решението не е нито в гушкането, нито в люлеенето.

Но и болницата не бе разрешила проблема; нито най-новото лекарство, които му бяха изписали.

Дори горещите ѝ молитви не успяваха да изтръгнат Ник от хватката на онова, което тя бе почнала да нарича „неговите демони“. А след като и Господ не беше в състояние да го отърве, какво друго оставаше?

Дали пък да не пробват с друг лекар?

Или с друг вид лекарство?

Или Шеп да започне да прекарва повече време със сина си?

Откакто изписаха за последно Ник от болницата обаче, Шеп сякаш нямаше никакво време за Ник, а когато бяха заедно дума не обелваше на момчето, което, вече четиринадесетгодишно, имаше според нея далеч по-голяма нужда да общува с баща си, отколкото с майка си. Но с всеки изминал ден и седмица Шеп затъваше все повече в работата си. И пак я прониза право в сърцето като ледокоп онази мисъл, която постоянно потискаше, но винаги изтървяваше в тъмното преди зазоряване: *Той вече не се интересува от Ник. Собственият ми съпруг е престанал да се интересува от сина си.*

Нещо, което тя в никакъв случай не биваше да допусне – особено като имаше предвид, че Ник ставаше все по-зле всеки ден.

Ще си поговори с Шеп, когато той се прибере. Пак ще се опита да му поговори.

Засега обаче само ще притиска Ник в обятията си, ще го люлее и ще си мечтае нещата – много неща – да са другояче.

* * *

Големия Ед Крейн се прицели с разфокусиран поглед, ръгна топката бяч с щеката, но така и не успя да уцели. За втори път подред. Захвърли ядно щеката върху масата и се върна, полюлявайки се, на бара.

– Дължиш ми два долара, пич – викна подире му хлапакът с шапката с емблема на „Джон Диър“.

– Дай ме под съд – измърмори Ед, нацели ъгловото столче на бара и се напъна да фокусира погледа си върху барманката: – Сипи един бойлърмейкър¹ за из път.

¹ *Boilermaker* (англ.) – комбинация от халба бира и шот концентрат, поднесени или смесени, или поотделно. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Кристин само го изгледа над крана за бирата:

– Май ти стига за днеска, Ед.

Джон
Сол

– Ти какво? Отрязваш ли ме? – усети той как войнствеността му се надига като лава.

– Мисля, че ти е време да пиеш едно кафе – рече Кристин и плъзна току-що налятата халба бира в противоположната посока, после наля от каната до крана голяма чаша горещо кафе и я постави пред Ед. – Освен това е редно да платиш на оня младеж двата долара. Би си те по всички правила.

– Нямам пари – размаза се Ед в пиянско самосъжаление. – Нищо вече си нямам. – И обърса лице с длан. – А имах... всичко, преди да умре Марша. Вече нямам нищичко.

– Ама ти, друже, голям късмет си извадил – рече някакъв мъж в лекасан работен гащеризон. – Всички жени са курви. Вземат ти парите и ти отнемат душицата. Де да можеше и моята да пукне скоро, че да ме остави на мира.

Ед отстрани чашата с кафе, извъртя се на стола си и го изгледа навъсено:

– Марша не беше такава.

– Ти така си мислиш – отвърна оня, без да обърне внимание на заплашителната нотка в гласа на Ед. – Каква друга може да е била? Нали ти викам, че всичките са кучки. Ти сам призна преди малко, че си останал без нищо. Ама защо? Щото те е одрала жив и те е оставила да се мъчиш като грешен гявол.

– Марша не беше такава – повтори Големия Ед, обаче очите му се стесниха, а десният му юмрук се сви заплашително. – Такава като нея никъде няма.

– Да бе, такава голяма *курва*, имаш предвид – изхили се гадно оня. – Аи дъщеря ти върви по нейните стъпки. И тя ще е поредната гадна ку...

Ед се пресегна рязко, грабна предницата на гащеризона му и го придърпа толкова близо към себе си, че видя паниката в очите му:

– Ти боя ли си търсиш? – изръмжа.

– Ей! – викна Кристин и извади иззад тезгяха охлузена бухалка за бейзбол. – Я вие двамата да мирясате, че да не взема да ви укротявам аз.

Ед блъсна човека назад, той залитна за миг, после падна от столчето си и тупна на пода. Взе да псува разпалено и да се

мъчи да се изправи с помощта на един от редовните клиенти, който пиеше в „Пред камината“ с напразната надежда да изпрати Кристин до апартамента ѝ над заведението след края на работното ѝ време.

– Край за днеска – въздъхна Кристин и засили осветлението на макс. – Допивайте, каквото ще допивате, и да ви няма. – Малобройната клиентела запротестира, но тя не им обърна внимание, ами се зае с Големия Ед Крейн: – А ти моментално се пръждосвай. – Оттам леденият ѝ поглед се прехвърли и на мъжа, който само допреди секунди беше седял до Ед: – И ти също. – Изобиколи иззад бара и взе да ръга Ед в ребрата с бухалката. – Хайде, чупка!

– Ей! – обади се младежът откъм масата за бiliarд. – Ами моите два долара?

– Твой проблем са си – подхвърли му през рамо Кристин и заизтиква двамата мъже през външната врата. – Заминавайте си у дома.

Блъснат право в лицето от ледения септемврийски въздух, Ед взе да рови из джоба за ключовете и тръгна, залитайки към колата си. Хич не му се прибираше: у дома вече не го чакаше нищо, освен празнота, скръб и ужасна самота.

А таверната „Пред огнището“, като всяка друга кръчма, предлагаше топлина и развлечения.

– Курва е била! – провикна се оня в гащеризона, отминал надолу по тротоара. – Радвай се, че си се куртулисал.

Дълго потисканата скръб по жена му изведнъж пламна в Ед. Подклаждан от дългите часове на пиянство, бесът му избухна, той се втурна подир мъжа, пак го сграбчи за предницата на гащеризона и го захвърли срещу тухлената странична стена на сградата, покрай която минаваше.

– Няма да говориш така! – нареждаше Ед думи, разкривени от алкохола в кръвта му, и омаломощени от скръбта, която разяждаше душата му. И почти без да се усети, блъсна главата на онзи в тухлите.

– Ей! Ама аз...

– Млъкни! – заповяда му Ед. И продължи да блъска главата на оня пак и пак, сякаш искаше да подчертае всяка отделна своя дума: – Няма! Така! Да! Говориш! – Но зете на човека се подкосиха и Ед го пусна да рухне на

земята. – Идиот! – рече по-скоро на себе си и не обърна особено внимание на кръвта, която бе взела да се събира под главата на падналия. – Какво знаеш ти!

Върна се със залитане при стария си пикап, задържа се за дръжката на вратата, извади ключовете от джоба, изтърва ги, намери ги опипом до бордюра и по някое време успя да се качи в кабината. Някъде към шестия опит нацели отвора на стартера и запали двигателя.

– Идиот! – пак рече сам на себе си и даде мръсна газ. Зъбните колела изхърха, докато се мъчеше да включи на задна, после отстъпи рязко от амбреажа, хвърли струи чакъл зад себе си и се изстреля по тъмния, самотен път, който трябва да го отведе до не по-малко тъмния му и самотен дом.

* * *

Сара Крейн се събуди уплашена, с разтуптяно сърце. Кошмарът, който редовно ѝ се присънваше, откакто почина майка ѝ, бързо избледня, та ѝ остана единствено споменът от някаква къща – огромна къща – в която ѝ бе невъзможно нито да види, нито да чуе многобройните хора, които я изпълваха.

Но беше убедена, че са там.

И че са не по-малко самотни и уплашени, отколкото самата тя.

Остана да лежи, пулсът ѝ бавно възстанови нормалния си ритъм, а последните кадри от кошмара ѝ напълно избеляха. Тъкмо се канеше да се обърне и да се помъчи отново да заспи, когато изведнъж усети, че нещо не е наред.

Заслуша се, но нищо не чу.

Домът ѝ бе съвсем тих – не по-малко тих от огромната сграда в кошмара ѝ.

В тишината единствено забулената от облаци луна хвърляше меки сенки върху леглото. Гушна проскубания плюшен заек, с който спеше, откакто се помнеше, и пак наостри уши.

Нищо.

Пълна тишина. Прекалена тишина.

Майка ѝ все разправяше, че като хъркал, баща ѝ направо лющел боята на хамбара, но ето че тази нощ Сара не чуваше

хъркане нито от съседната стая, нито откъдето и да било другаде в къщата.

А това можеше да означава само едно: пак се е запил в „Пред камината“.

Желаейки, надявайки се, та дори и молейки се това да не е истината, Сара се изсули от леглото и надникна в спалнята на родителите ѝ. Леглото си седеше оправено. Промъкна се тихо до долния етаж, но още преди да стигне, ѝ стана ясно, че е съвсем сама у дома.

Буквално усещаше физически празнотата.

И диванът беше свободен, облегалката му гладко застлана с плетената кувертюра. Върху кухненската маса стояха в безпорядък дузина празни бирени бутилки, а през прозореца се виждаше, че пикапът на баща ѝ не е паркиран на обичайното му място пред гаража.

Това напълно потвърждаваше догадката ѝ, че е в „Пред камината“, където напоследък ходеше все по-често и пиеше все по-яко. Последният път се върна толкова пиан, че насмалко да забие пикапа в стената на хамбара. Сара се зарече тогава, че при следващото му ходене ще отиде лично да си го прибере.

И ето че това „следващо ходене“ се бе случило тази вечер.

Още нямаше шофьорска книжка, но от десетгодишна обикаляше фермата с пикапа, така че трите километра между „Пред камината“ и къщата нямаше въобще да я затруднят.

Навлече дънките и пуловера и се напъна да си представи как влиза в бара, убеждава баща си да ѝ даде ключовете и да се качи в пикапа да го закара до дома.

Но картината изобщо не се получи. Майка ѝ обаче го беше постигала, така че нищо няма да я спре. А току-виж се намерил и някой не толкова пиан, колкото баща ѝ, който да се намеси в нейна полза.

Омота около врата си същия онзи вълнен шал, с който преди няколко часа беше ходила до кокошарника и хамбара, нахлузи си до под ушите дебелата плетена шапка, навлече плътното яке и чифт подплатени с вълна ръкавици и излезе в ледовитата нощ.

Изкара велосипеда от гаража, яхна го и по дългата алея излезе на тихия път, осветяван сегиз-тогиз единствено от изскачащата иззад облаците луна.

Въртеше изправена на педалите с все сила, от режещия вятър очите ѝ сълзяха и се чудеше дали ще успее да стигне до „Пред камината“, преди лицето ѝ да замръзне.

На излизане от завоя видя далеч напред чифт фарове да превалят над един хълм, после, докато слизаше към ниското, ги изгуби, и натисна наново педалите по следващото леко възвишение. Когато пак видя фаровете, направи ѝ впечатление, че се движат насреща ѝ, в нейното платно.

И че бяха много по-близо, отколкото очакваше.

Чак сега се сети, че не си беше облякла якето със светлоторазителните ленти, което майка ѝ беше подарила.

А динамото на велосипеда се беше скапало предната година. Е, като стигне до върха на хълма, та онзи насреща да може да я види, ще отбие от пътя и ще го изчака да отmine.

Когато стигна догоре обаче, бе станал прекалено късно.

Колата не само още се движеше в нейното платно, но и летеше право към нея.

Заслепена от фаровете, Сара свърна рязко към противоположната страна на пътя, но, изглежда, и шофьорът я забеляза в същия миг, нави волана и се насочи насреща ѝ.

Нямаше никакво желание да се хвърля в канавката, но не виждаше как другояче да се измъкне от връхлитания автомобил. Скочи от колелото и го ритна към канавката с намерението да го последва и тя.

Закъсня с частица от секундата.

Шофьорът май се усети, свърна рязко надясно, поднесе, опита се да изправи и пак се понесе наляво с пищящи гуми.

Смразена от ужас, Сара изведнъж осъзна какво точно лети насреща ѝ.

– Татко? – успя да прошепне.

Единствената ѝ думичка още висеше в нощния въздух, когато я помете огромната решетка на радиатора на пикапа.

Втора глава

Сара възнеше. Студът я беше заварил навън без палто и вече я пронизваше до костите.

След това чу шумовете: странни писукания и нещо като скърцане на гумени подметки, но съвсем слабо, сякаш скрито в гъста мъгла.

Мъгла обаче не се виждаше.

Наоколо ѝ имаше само студен въздух и...

Огромни, облещени, носещи се право към нея фарове!

Сара се стресна, събуди се, но някаква огнена бяла мълния я прониза през кръста, преряза хълбока и се спусна по десния ѝ крак.

– Шушко? Събуди ли се?

Сара се помъчи да поеме дъх, да намери нещо – каквото и да било, – което да прогони студа и болката, но нищо не ѝ се връзваше.

Предполагаше се да е навън, а не беше; а щом е вътре, не трябва да ѝ е студено. А тя буквално замръзваше. Тъкмо се канеше да изпищи панически, когато изведнъж видя – и почувства – нещо познато: силуета на седналия до леглото неин баща и усещането, че ръката му държи нейната.

– Студено – успя криво-ляво да прошепне през тракащи зъби.

– Да ви донеса ли дебело одеяло? – попита непознат глас. Сара премести поглед от баща си към симпатичната русокоса сестра, която проверяваше нещо в найлонова торбичка, прикачена с тръбичка към ръката ѝ. Кимна и пак се обърна към баща си. – Ка... ка...

– Пострада в катастрофа, душице – рече баща ѝ с разтреперан глас и напрегнато лице. – Но сега си в болницата и ще се справиш.

Баща ѝ лъжеше. Дори да не вярваше на болката в хълбока и крака си, достатъчно ѝ бе да му чуе гласа и

да види изражението му, за да прогони всякакво съмнение. Напъна се да седне, но прогарящата агония отново я прониза и тя потръпна.

Чу как баща ѝ попита „Не можете ли да ѝ дадете нещо?“, но страхът в гласа му само засили нейния.

После друг непознат глас, само че мъжки, рече:

– Тя будна ли е вече? Сара? Чуваш ли ме, Сара?

Сара едва кимна, но не ѝ остана сила да отвори очи.

– Сара, аз съм доктор Касиди. След няколко минути ще те вкараме в операционната да ти оправим хълбока и крака. От теб се иска само да си лежиш спокойно, а ние ще имаме грижа за останалото. Разбрахме ли се?

Сара отвори очи и видя как сестрата ѝ подпъкна топлото одеяло и го дръпна до брадичката ѝ. Примига един-два пъти да разпръсне мъглата пред очите си и се огледа. Беше заобиколена от раирани завеси, а до леглото ѝ стояха неколцина хора в бели престилки.

– Намираш се в спешната хирургия, миличко – каза баща ѝ.

Тя едва разпозна хлътналите му брадясали бузи. Очите му бяха кръвясали, клепачите – зачервени, а цялата му риза бе оплискана отпред с кръв. Дори както лежеше, надушваше дъха му, вонящ на киснала бира.

През завесата се промуши друга жена.

– Господин Крейн? Лейла Дейвис от икономическия отдел. Ще ви помоля да дойдете с мен за да попълните няколко формуляра. Носите ли у себе си застрахователния картон на дъщеря си?

Начинът, по който баща ѝ се стегна, подсказа на Сара, че не е застрахована, но той я потупа по ръката и се изправи.

– Не може ли да се мине без операция? – обърна се с приглушен глас към лекаря, явно надявайки се Сара да не чуе.

Всяка дума обаче я блъскаше в ушите като траурен звън.

– Ако не оперираме, ще загуби крака си – отвърна лекарят.

Какво? Да остане без крак ли?

– Цялата работа е – спадна още повече гласът на баща ѝ, а очите му не се отлепваха от пода, – че нямаме застраховка.

– Мога да ви помогна да се запишете за „Медикейд“¹ – предложи Лейла Дейвис. – Елате с мен, ако обичате.

– *Не ме оставяй!* – проплака Сара, а паниката, която само преди минути беше прогонила, пак я стегна през гърдите. – *Не точно сега!*

– Мълчи, пиленце – каза Ед. – Никъде няма да ходя. – Седна пак на оранжевата пластмасова табуретка и я хвана за ръка. – После ще се оправим – рече на жената от икономическия отдел, която погледна часовника си и кимна:

– След двойната врата свивате вдясно.

– Сара? – беше пак русата сестра. Добрата ѝ усмивка и висящата от слушалките ѝ фигурка на коала уталожиха поне мъничко страховете на Сара. – Сега ще ти дам нещо, от което езикът ти ще понабъбне и ще ти се доспи. Ти само се отпусни и подремни, окей? Още малко и ще си в операционната. – Сестрата вкара със спринцовка нещо в тръбичката и само след миг Сара усети как клепачите ѝ натежаха.

И тогава чу друг глас, по-плътен:

– Ед Крейн?

– Да?

Ръката на баща ѝ я пусна, а когато я потърси да я хване отново, не успя да я напипа. Напъна се да се пребори с натежалите си клепачи и успя да ги открехне достатъчно, та да види как баща ѝ, отдръпнал се настрана, разговаря с двама мъже, които бяха не в бели престилки, а в полицейски униформи.

– Аз съм шериф Уилсън, господин Крейн – каза единият. – А колегата е моят помощник Кларк. Ще ви помолим да дойдете до участъка, за да уточним някои обстоятелства.

– Точно сега не мога – рече Ед. – Дъщеря ми...

– Боя се, че въпросът не търпи отлагане, господин Крейн – заяви шерифът. Хвърли поглед към Сара, която отпусна клепачи, та да си помислят, че спи. – Налага се да ви задържим.

– Става дума за несчастен случай. Нима мислите, че умишлено съм блъснал собствената си дъщеря?

Сара не спираше да се бори с лекарствата, които я теглеха към мрака. Какво става? Какви ги приказват? Че баща ѝ я е прегазил и затова сега е в болницата?

¹ *Medicaid* (англ.) – американска програма за социално и здравно осигуряване на хора с ниски доходи.

На всяка цена трябва да стане и да разговаря с тях... да им каже, че грешат. Но не може... Мракът вече я обгръща, а гласовете... и всичките ѝ останали сили... я напускат.

– Не става дума за това, господин Крейн. Намерили са Мел Уилис пребит до смърт в уличката до бара „Пред камината“ и поне шест души свидетелстват, че преди това сте се спречкали. А като ви гледам в какво състояние сте, съм склонен да им повярвам.

Пак сънува! Както одеве сънуваше снега! Сара се стегна и успя пак да отвори очи. Раменете на баща ѝ така бяха провиснали, че от нея се отцедиха и последните ѝ надежди. Устните ѝ успяха да промълвят една-единствена думичка:

– Татко?

Той се извърна и я изгледа тъжно, а погледът му разпали нова болка в гърдите ѝ. След това се извърна и без думичка повече да каже, последва двамата мъже през завесата.

– Татко! *Не ме оставяй, татко!* – промълви Сара и направи опит да се изправи въпреки болезнените мълнии, проблясващи по ръба на продължаващата да я обгръща тъмнина, която неумолимо я засмукваше.

– Мълчи, пиленце – нежно я бутна назад към възглавницата сестрата. – Ще се върне. Ще те чака, когато започнеш да идваш в съзнание.

Сара обаче беше убедена, че това няма да стане, а освен това усещаше, че и сестрата сама не си вярва.

* * *

Ник Дънигън открехна едно око и погледна будилника.

Оставаха десет минути до извънбяването му и до мига, в който щеше да му се наложи да стане.

Чу как някой пусна водата в тоалетната на родителите му. След минута, на път към кухнята долу да му приготви закуската, майка му ще почука леко на вратата.

Ник стисна очи и взе да повтаря молитвата, която си беше съчинил още преди години:

– Днес всичко ще ми е наред – прошепна във възглавницата си. – Моля ти се, Господи, нека всичко ми е наред. – Млъкна и се послуша да чуе гласовете в главата си.

Долови ги едва-едва, някъде от много далеч. Шепотът им идеше откъм най-отдалечените краища на съзнанието му, а и му се стори, че тази сутрин не говорят на него, а си приказват помежду си.

Но нищо чудно тишината да се дължеше най-вече на двойната доза от лекарството, което майка му му даде снощи.

Споменът за предната вечер нахлу и го втресе. Гласовете крещяха насреща му – какофония от демони, които се мъчеха да се надвикат един друг. Единият от гласовете го караше да върши жестокости спрямо разни невинни животинки, друг го подсещаше да заключи всички деца от училището в черквата и да я подпали. Имаше и още... и то многобройни... борещи се да привлекат вниманието му, да го подтикнат към невъобразими дела.

А общата им цел бе да разрушат ума му.

Тихото почукване по вратата прекъсна мислите му.

– Добрутро – каза майка му.

– Добрутро.

Ник тръсна глава да прогони окончателно спомените, изключи алармата и стана.

Изпотрошената клавиатура, неподлежаща на оправяне, лежеше върху бюрото му. Сякаш се нуждаеше от още доказателства за снощния „епизод“.

А до клавиатурата беше флакона с таблетките, оставен от майка му. Обикновено тя го държеше нависоко в кухненския шкаф над хладилника, въобразявайки си, че той е още малък и не може да го стигне, и му даваше лекарството точно според предписаната от лекаря доза.

Снощи обаче двете хапчета бяха свършили работа. Току-виж и днес още две го оправят.

Окей, пак се замоли Ник. Не искам друго, освен днес да съм окей.

Облече се старателно, докато слушаше как майка му изпразва миялната машина в кухнята. Сигурно днес няма да го пусне на училище и ще се обади на доктора във връзка със снощните събития. Той обаче няма да ѝ даде такъв повод. Колкото по-нормално се държи, толкова повече ще я убеди в нормалността си. Че кой вкарва нормални хора в психиатрията? А и като се държи съвсем нормално, току-виж и се почувствал нормално.

Извади една таблетка от флакона и я погълна с малко вода. После изми зъбите си, среса се, хвърли си една усмивка в огледалото, грабна чантата с учебниците и тръгна надолу.

Днес му предстои хубав ден – отсега го усеща.

Или просто лекарството е почнало да му действа?

Подаде флакона на майка си, която извади таблетка и я сложи до чашата му с портокаловия сок, след което качи лекарството нависоко в шкафа над хладилника. Както се очакваше, му каза:

– Днес май ще е най-добре да си останеш у дома. Ще се обадя на лекаря ти.

Ник прокара второто хапче с портокаловия сок и намаза фъстъчено масло върху препечената си филийка.

– Ама на мен нищо ми няма. Чувствам се добре.

Майка му се извърна от печката и го огледа изпитателно, като да виждаше в стомаха му първата таблетка, която тайно беше взел.

– Сигурен ли си?

– Сигурен съм – увери я Ник и отхапа от филията. – Няма проблем.

– Никакви гласове? – изключи тя печката и изсипа двете яйца върху чинията му.

– Никакви – завъртя глава Ник.

И взе да маже старателно мармалад върху фъстъченото масло, та да не познае тя по очите му, че я лъже. Защото той и сега ги чуваше, но не искаше... не биваше... да го признае. Длъжен бе да изглежда нормален и да се надява, че второто хапче ще му стигне за през целия ден.

– Сигурно снощната двойна доза ти е била от полза – разсъждаваше на глас майка му, при все че Ник долови съмнението в гласа ѝ.

Но само сви рамене, да ѝ покаже, че почти е забравил за снощи.

– Тръгвам – каза. – Ще закъснея. – Облече якето, вдигна с една ръка чантата, а с другата грабна филията с фъстъченото масло.

Лили Дънигън успя да го прегърне за миг, преди да излети през кухненската врата:

– Притеснявам се за теб, нали ме разбираш – рече и го целуна по бузата.

– Престани да се притесняваш – успокой я Ник. – Мисли си за други работи, окей?

– Лесно ти е да говориш така – насили се да му се усмихне тя. – Но аз така или иначе ще се обадя на лекаря да му кажа, че съм ти удвоила дозата.

– Както искаш – измърмори Ник и се изплъзна от прегръдката ѝ. – Закъснявам, мамо.

– Ох – въздъхна Лили. – Пожелавам ти приятен ден.

– И аз си го пожелавам – рече през рамо Ник, затръш-на кухненската врата и излезе в мразовитото септемврийско утро.

Наистина си го пожелавам, повтори си на ум.

Но още преди да стигне до следващата пряка, заседаващите в главата му взеха да повишават глас дотам, че почнаха да заглушават всички останали шумове.

И преди още да стигне до училището, бяха превзели окончателно вниманието му.

* * *

Кейт Уилямс допи студеното кафе от термочашата, остави я в поставката за чаши между двете предни седалки и сви в паркинга пред болницата.

За тази сутрин имаше записани двама клиенти. Първо, изоставено от майка му новородено – захвърлено в кофата като обикновен боклук, но открито след двадесет и четири часа, успяло някак си да преживее изпитанието, поднесено му още в първия му ден на този свят. С бебето нямаше да има проблем: медиите бяха разтръбили за случая и службата ѝ вече беше залята с предложения от приемни домове и половин дузина молби за осиновяване.

Вторият случай обаче щеше да е тежък – колко тежък ѝ стана ясно само преди час в съдебната зала, където осъдиха Едуард Крейн на петнадесет години затвор за непредумишлено убийство.

Нищо по делото не беше се оказало според очакванията ѝ. Още с поемането на преписката, отнасяща се до четиринадесет-годишното момиче, чийто баща бил обвинен в убийство, се беше подготвила за поредната досадна история с хора,

живеещи на ръба на американската култура – най-вероятно в парк за мобилни жилища – изтървали по някое време и без това слабия контрол върху живота си. Но вместо това се сблъска с истинска трагедия: семейство, което не е успяло да преживее през последните шест месеца смъртта на съпругата на Ед Крейн. Без изобщо да се оправдава с пиянството си, той беше само поднесъл най-искрените си извинения на семейството на убития и бе замолил Кейт да се грижи за дъщеря му.

– Можете да разчитате на мен – обеща му Кейт, но като видя изпънените му с мъка очи, самата тя се просълзи. Ед Крейн не беше никакъв прост побойник, причинил смъртта на друг във временно заслепение от алкохола, а след това умишлено прегазил и дъщеря си. В случая ставаше дума за поредица от трагични събития, започнала със смъртта на съпругата му, подготвила парчетата от живота му да паднат като плочки от домино, което го беше докарало до затвора и щеше да остави дъщеря му безпризорна след изписването ѝ от болницата.

Ако изобщо се стигнеше до изписване.

Дори възрастта на момичето да беше единственият ѝ проблем, случаят пак щеше да я затрудни. Не може да се очаква от четиринадесетгодишно момиче да се приспособи лесно към системата на приемните домове. А и никак няма да ѝ е лесно да настани в такъв дом момиче в инвалидна количка, каквато съдба засега се очертаваше пред въпросната Сара Крейн.

Кейт паркира, грабна дипломатическото си куфарче и излезе от колата в студеното есенно утро. Ярките краски на кленовете в болничния парк ѝ дадоха достатъчен повод да се спре за миг и да се прехласне по красотата им.

И да се стегне, за да достави целия куп лоши новини на четиринадесетгодишното момиче, което с нищо не беше заслужило сполетелите го беди.

Кейт заключи колата и се заизкачва по широкото стълбище към болницата. Пребори се с желанието да отложи срещата си със Сара Крейн с поне още няколко минути и след като се допита до информацията, се качи на третия етаж. Пое несъзнателно дълбоко въздух, почука леко на вратата на стая 332 и я отвори.

Момичето лежеше с лице към прозореца и гледаше навън. На Кейт изведнъж ѝ се прищя да затвори отново вратата и да се махне, да го остави да се радва на утрото.

Но нямаше смисъл да отлага повече неизбежното.

– Сара? – попита Кейт.

Момичето извърна бледото си лице и кимна. Зад болнавите черти Кейт долови будната интелигентност на сините му очи, а усмивката му, макар и едва доловима – нищо чудно, като се имаше предвид какво бе преживяло – беше дружелюбна и разкри две редици добре поддържани зъби. Ако не се смятаха охлузванията по дясната ѝ буза и бинтованото чело, Сара Крейн приличаше на типичното съседско момиче. Кейт прекоси стаята, придържа твърдия пластмасов стол до леглото и извади преписката на Сара от куфарчето си.

– Здравей. Казвам се Кейт Уилямс и работя в отдел „Социални грижи“ на щата Вермонт. Как си?

– Горещо-долу – изглежда я предпазливо Сара.

– Тук пише съвсем друго – вдигна вежди Кейт. – Че имаш счупен крак, счупен таз и че не са сигурни дали ще можеш повече да ходиш.

Сара като че не обърна внимание на думите ѝ.

– Знаете ли какво става с баща ми?

– Току-що го видях – отвърна Кейт, но при цялото ѝ старание гласът ѝ да не я издаде, забеляза как тревогата припламна в очите на Сара Крейн.

– Ще може ли да ми идва на свиждане? – След което Сара изпревари отговора ѝ: – Няма да може, нали?

Кейт за пръв път срещаше подобна прямота у толкова млад човек и мигновено усети, че Сара е много по-силна, отколкото можеше да се съди по измъчената ѝ усмивка.

– Боя се, че няма да може – каза. – Той току-що се призна за безспорно виновен в извършването на непредумишлено убийство. Оказва се, че вечерта преди инцидента ти се е сбил с някакъв човек, който впоследствие починал.

Сара прехапа за миг долната си устна и Кейт забеляза как се мъчи да възпре сълзите си. Понечи да хване ръката на Сара, но моментално се отказа; очевидно Сара и в миналото си бе преживяла силни удари и имаше чувството, че и този ще го преживее.

– Той без да иска – каза по някое време Сара. – Не е искал никому да навреди... но понякога се напива силно. – Погледна за секунда навън, после срещна очите на Кейт. – Какво ще му направят сега?

Въпросът ѝ беше тъй пряк, че Кейт Уилямс реши да ѝ отговори по същия начин:

– Ще го пратят за известно време в затвора.

Сара остана неподвижна, мъчейки се да смели казаното. Накрая рече:

– Значи аз трябва да се махна оттук колкото се може по-скоро.

– Ще излезеш оттук след като оздравееш – отвърна Кейт. – А дотогава те чака сериозна рехабилитация. Смяташ ли, че ще издържиш?

– След като можах да се грижа за фермата след смъртта на мама, ще се науча и да ходя – заяви Сара без ни най-малкия намек за самосъжаление. – Колко време смятат, че ще ми трябва?

– Не могат да кажат. Зависи най-вече от самата теб. Темпът на рехабилитацията определяш ти. Става дума най-вече за физиотерапия, но имам чувството, че с нея най-малко ще имаш проблеми.

– Не може ли да я правя у дома? Поне животните да храня, пък напролет ще се справя и с останалото. – И пусна болезнена усмивка. – То на полето зимъс няма никаква работа.

Въпреки смелите приказки, Кейт усети: и самата Сара знае, че не ѝ предстои да се завърне у дома.

– Има кой да се грижи за животните ти – увери тя Сара, после ѝ обясни какво всъщност ѝ предстои. – Боя се, че, поне засега няма да можеш да се прибереш, освен за да си вземеш някои дрехи. Приключиш ли с рехабилитацията, ще постъпиш в приемен дом.

– Какъв приемен дом? – хлъцна невярващо Сара. – За колко време?

Кейт си даде сметка, че ще е най-добре да ѝ каже истината:

– Докато навършиш осемнадесет.

– Осемнайсе! – повтори Сара. – Но аз не мога... – Изведнъж прехапа думите си, за миг се овладя, после продължи: – Татко ли иска така да стане?

Кейт кимна.

Сара се отпусна върху възглавниците и прикова очи в тавана.

– Ще ти намерим хубав дом – разправяше Кейт. – В добро семейство.

Сара само пое два пъти дълбоко дъх и обърса бузи с книжната салфетка:

– Нали ще е близо до татко?

– Гарантирано – потвърди Кейт, при все че засега нямаше предвид нито едно семейство, камо ли пък подходящо, готово да приеме Сара. – Ще направя всичко възможно да ти уреда семейство в Уоруик, където изпращат баща ти. Така поне ще можеш да му ходиш на свиждания. – Сара нищо не каза и Кейт се наклони да си върви. – Всичко ще се оправи, Сара. Повярвай ми.

И тъй като момичето не престана да мълчи, Кейт извади от чантичката си една визитка, написа отгоре ѝ и своя домашен номер и я остави на нощното шкафче.

– Ще те навещавам често – обеща. – И ще ти намеря най-доброто възможно място. Ти само имай грижата да се справиш, че да те изпишат, окей? – И без да се замисли, Кейт се приведе и целуна Сара по челото, после грабна куфарчето си и се запъти към вратата.

– Благодаря – каза неочаквано Сара, секунда преди Кейт да затвори вратата след себе си.

Кейт се извърна, усмихна ѝ се, но още по коридора, на път към следващата си задача, си даде сметка, че бе оставила в стаята на Сара Крейн не само визитната си картичка.

А и малка частица от сърцето си.

Трета глава

Сивата фасада на щатския затвор „Лейксайд“ в Уоруик придаваше допълнителна студенина на късното есенно утро, та още с влизането ѝ подир Кейт Уилямс през вратичката, която свързваше паркинга със самия затвор, Сара Крейн усети как потръпна от лоши предчувствия. *Как могат да държат баща ми тук?* Хвана се за Кейт не само за душевна подкрепа, а и да укрепи болезнената походка, останала ѝ вследствие на операциите на хълбока и крака. Ще трябва да свикваш, момиче, каза си на ум. Това ще ти е за цял живот... завинаги... така че нямаш друг избор.

Кейт сякаш разчете мислите на Сара, забави леко крачка, стисна ръката ѝ и ѝ се усмихна насърчително.

Някакъв униформен им направи знак да минат през металния детектор, после Кейт ги вписа в книгата за посетители, сложи чантичката си върху конвейера и мина внимателно през рамката. При нов знак от служителя Сара пристъпи напред, сложи раницата си върху конвейера, после прекуцука през рамката, която моментално изпищя силно.

Хълбокът ѝ! Изобщо не ѝ беше минало през ум, преди да пристъпи през детектора. Понечи да обясни, но Кейт Уилямс вече беше грабнала чантичката си от конвейера и я отваряше.

– Има метални плаки в хълбока и крака си – каза и подаде лекарското свидетелство на най-близкия пазач, който ѝ го върна, след като го фотокопира.

– Трябваше да се сетя предварително да ви го дам – рече Кейт и пхна документа в раницата на минаващата през детектора Сара, която се спря друг служител да я сканира с ръчния си детектор. – Мога да ви направя колкото копия си поискате, но ми се струва, че ще е най-добре да задържите това за постоянно, като знам как всички вече подлежат на сканиране.

– Окей – каза пазачът с ръчния скенер. – Продължавай-те.

Сара пак нарама раницата и влезе подир Кейт в нещо с вид на занемарен училищен стол.

Около дузина кръгли маси с по четири и повече пластмасови столове край всяка, седяха дузина мъже. Сара облиза притеснено долната си устна и с разгуптяно сърце взе да оглежда лицата им, да търсиш баща си.

В ъгъла се изправи висок слаб мъж и им помахаша неуверено с ръка, макар на Сара да ѝ се стори, че всъщност маха другиму. Чак тогава осъзна, че това е баща ѝ, но той така се беше променил, че едва го позна.

Главата му бе гола, остригана нула номер.

И беше страшно отслабнал, откакто за последно го беше видяла.

И лицето му бе по-бледо и по-изпито.

– Т-т-татко? – заекна. Но като чу гласа ѝ, погледът на бащата буквално грейна и тя се втурна към него, без да обръща внимание на болката в хълбока и крака.

Ед Крейн я сграби и я вдигна нависоко в мечешка прегръдка и за пръв път от няколко месеца Сара изведнъж се почувства сигурна.

Сигурна. Спокойна. В безопасност.

И обичана.

– Физическите контакти са забранени – напомни ѝ някакъв надзирател, при което краткият ѝ миг на сигурност рухна пред ужасната реалност на онова, което се беше случило.

– Извинявай – прошепна баща ѝ и я пусна внимателно на пода. Задържа я да запази равновесие, после я отведе до един от столовете и седна до нея толкова близо, че пръстите им почти се докосваха, но не съвсем, за да не предизвикат нова забележка от охраната.

– Благодаря, задето доведохте момиченцето ми – каза Ед на присъединилата се към тях Кейт Уилямс.

– Съжалявам, че не можа да стане по-скоро – отвърна Кейт. – Но рехабил...

– Кейт е направо чудесна – намеси се Сара в желанието си да не похаби в приказки за нейните страдания и една секунда от малкото полагащо им се вре-

ме заедно. Понечи да пъкне длан под бацината, но се възпря в последния момент, тъй като в главата ѝ отекона предупреждението на пазача. Едва тогава забеляза щампата „ЗАТВОРНИК“ върху ризата му и очите ѝ се наляха със сълзи.

– Недей, миличко – прошепна задавено Ед Крейн. – Всичко ще се... – Но гласът му не издържа и той не успя да си довърши изречението.

– Ще се оправя – продължи да се бори със сълзите си Сара. – Само че... – тук нейният глас се пречупи, та тя бързо бръкна в раницата и извади оттам навит на руло лист. – Направих това за теб, докато се учех пак да ходя – рече и го подаде на баща си, а един от охраната се приближи да види какво става.

– Това, че те виждам, ми е предостатъчно – каза Ед. – Как ти е кракът? Много ли те боли?

– По малко – призна си Сара, а в това време баща ѝ разви листа.

– Бележи сериозен напредък – намеси се Кейт, явно забелязала мъкната на Ед Крейн от онова, което беше причинил на дъщеря си. – Вече окончателно захвърли патериците.

Но Ед беше престанал да я слуша и бе вперил поглед в разсланата върху масата картина. Изображението беше на Сара, а в очите ѝ грееше усмивка, някаква вътрешна светлина, която дори дебелиите черти на въглена не успяваха да скрият.

– Много... много е красива – прошепна Ед.

– Гледах се в огледалото, затова всичко ми е наопаки – каза Сара, но Ед само завъртя глава.

– Не забелязвам такова нещо. Приликата е пълна. – И извърна рисунката към Кейт. – Вие видели ли сте я?

Кейт кимна, без нищо да каже.

– Одрала си кожата на майка си. – Ед плахо пипна с пръст лявата буза на рисунката, точно както в спомените на Сара бе докосвал майка ѝ навремето, когато... навремето, когато...

Когато всичко им беше наред, майка им не беше почнала да боледува, баща ѝ си попийваше само от време на време и... *Престани!* заповяда си сама Сара. *Стига си ревала и си се самосъжалявала!*

– Благодаря ти, обич моя – чу тя как каза баща ѝ и се отърси от мислите, които я бяха обзели. – И на вас съм ви безкрайно благодарен, госпожице Уилямс.

– Наричайте ме Кейт – каза служителката от „Социални грижи“. Забеляза, че и бащата, и дъщерята не желаят да дадат воля на напълнилите очите им сълзи, и реши да смени темата:

– Успяхме да намерим тук, в Уоруик, семейство, в което Сара да живее. Те...

– Какво ще кажеш, а? – възкликна Сара, възползвайки се мигновено от дадената ѝ от Кейт възможност. – Имат момиче на моите години и момче, което е с две години по-голямо. Така че ще мога редовно да ти идвам на свиждане! – Видя ужасната мъка, която изби по лицето на баща ѝ, макар и само за част от секундата, но и тя ѝ стигна да си даде сметка колко силно съжаляваше той за всичките мъки, които ѝ беше причинил. – Ще ти... ще ти нарисувам още картини – предложи му, като в същото време се чудеше какво друго... какво друго... би го накарало да се почувства по-добре, но си даваше и сметка, че няма такова нещо.

– Ще се оправя – прошепна Ед. – Аз съм късметлия човек.

– А щом те пуснат – упорстваше Сара, – ще се върнем във фермата. И тогава ще... – Но думите пак застинаха на устните ѝ, след като видя погледите, които си размениха баща ѝ и Кейт.

Няма да се върнем във фермата, рече си. Никога.

* * *

Анджи Гарви избърса всички кухненски плотове, изплакна гъбата и я напъха в устата на керамичната жаба, която всички в семейството, освен тя, ненавиждаха, и натисна копчето на миялната машина. Оставаше ѝ само да забърше кухненския под.

Жалко, че така и не ѝ остана време да измие прозорците.

Доста мръсни бяха, но пък като пуснеше пердетата, ивиците мръсотия почти не се забелязваха.

Измъкна от килера прахосмукачката и пъхна щепсела в контакта в малката трапезария, очаквайки възмутения рев на Мич, който се беше плъоснал на редов-

ното си място на дивана и гледаше някакво спортно предаване по телевизията.

– Мич – рече, – няма как да не пусна прахосмукачката.

– Изчакай – нареди ѝ той, без да си направи труда да я погледне.

Мускулите по челюстта на Анджи се стегнаха, но вместо да отложи чистенето за по-късно, отиде до дивана, взе дистанционното и угаси телевизора.

– Ей! – озъби ѝ се Мич. – Що ми спря това? Гледам го.

Посегна да си вземе дистанционното, но тя отдръпна ръката си.

– Гледаш, краставици – рече. – Я ми кажи кои играят и какъв е резултатът – поне приблизително. – И като видя празния му поглед, завъртя ножа още по-дълбоко в раната: – Добре де, зарежи резултата. Кажи ми само имената на двата отбора. Поне на единия тогава.

Физиономията на Мич стана още по-ядна и той гневно смачка бирения кен в ръката си.

– Видя ли? – продължи да му се подиграва Анджи. – Не знаеш изобщо кои играят. – И хвърли дистанционното обратно на дивана. – Я да станеш и да се облечеш! Онази от социалните след един час ще доведе приемното момиче и нямам никакво желание да ме излагаш.

– Много съм си добре така – отвърна Мич. – И никакво приемно дете не ми е притрябвало. Само допълнителни ядове ще си имаме. Ако е много стока, нямаше да опрат до хора като нас.

Анджи разтвори завесите и Мич – небръснат и още по-тениската и гащите, с които спеше – взе да примигва срещу светлината.

– Айде стига ма, Андж – замрънка. – Не ми разваляй почивния ден.

– Като те гледам напоследък, почивните ти дни са повече от работните – не му остана дължна тя. – Ти май забрави, че ти орязаха часовете в затвора, а? И че вече изобщо не успяваме да свържем двата края? – Вдигна от пода някакви играчки на кучето и ги хвърли в ъгъла.

– Да не би аз да съм виновен?